

som billigt; thi dersom Statens Creditmiddel ikke staaer al pari, da maa det være Staten, og ikke de navnte Borgere, der kommer til at lide dette Tab, og desuden har man ved at udgive dem i Renter og til Betaling til Embedsmændene benyttet Creditbeviserne som endeligt Betalingsmiddel istedet for at det kun er et udsættende Betalingsmiddel. Man har desuden udgivet Creditbeviserne længere Tid efter at de vare udstedte, man har altsaa havt dem liggende, og man har, uagtet man udgav dem efter længere Tids Forløb, efter Forlobet af flere Maaned, vedblivende udsat sig for et Rentetab, idet jo Renten løber fra den Tid, da Creditbeviserne vare udstedte, og det var først i den senere Tid, at Staten benyttede sig af dem. Man har derved udsat sig for et Rentetab, som ikke har været til nogen Nytte. Jeg troer, at dersom man havde bestemt, at Rentebetalingen af Creditbeviserne skulde finde Sted hver anden eller 3die Maaned, havde man derved bedre undgaaet dette Rentetab, og paa den anden Side gjort det klart for Borgere, at det var et virkeligt rentebærende Creditbevis, et virkeligt rentebærende Creditmiddel, som om meget kort Tid vilde give Indtagter af Rente. Man havde saaledes tillige opnaaet det, at Værdien i høi Grad blev sikket.

Med Hensyn til Overenskomsten med Banken, da blev Regjeringen og Banken enige om, at der skulde finde en Discontering Sted af de Creditbeviser, som lød paa 5 Rbd.; men hvori bestod denne Discontering? — Ja, den bestod egentlig deri, at den slet ingen Discontering var; thi factisk slettede man Renten ud af Creditbeviserne, og nu erklærede Banken: „Vi modtage og udgive disse Creditbeviser for 5 Rbd.“, aldeles som Bankofedler. Men dette er det Samme som om der aldeles ingen Rente var forbunden med Creditbeviset, det er altsaa det Samme, som jeg yttrede, at man egentlig udslettede Renten, Creditbeviset lød paa i sin Tid at skulle udbetales. Man har dernæst ogsaa i Banken modtaget de større Creditbeviser paa 50 Rbd. og 100 Rbd. i Afbetaling paa Laan, men kun paa den Betingelse, at den som indbetalte dem, frasaldt Renten. Man har

Følge, at Forskjellen mellem det forrentede og ikke forrentede Creditbevis bortfaldt; man har altsaa ved denne Fremgangsmaade, istedetfor at modvirke, at Creditbeviserne skulde gaa i Circulation ved Siden af Bankofedler, uden derfor at fortrængte disse, bevirket det Modsatte med Hensyn til Creditbeviserne, idetmindste med Hensyn til alle dem, som ere udstedte for 5 Rbd., nemlig at de kom i Circulation lige med Bankofedler. Og paa samme Maade, naturligvis efter lang Tids Forløb, da Renten var bleven af større Beløb, har der jo været Folk, som have forstaaet dette bedre, og som have opbevaret disse Creditbeviser, for i sin Tid at opbevare Renten. Men dette er imidlertid Noget, som laae udenfor Bankens Virksomhed, og jeg skjøner ikke rettere, end at saavel Banken som Regjeringen ved denne Overenskomst har overseet det, som var Hovedsagen ved Creditbeviserne, navnlig deres Forrentning, og istedetfor at sørge for, at dette blev det vigtigste Moment, og at der derved kun udkom i Circulationen den Deel, som virkelig tilkom Navn af rentebærende Creditbeviser, har man ved disse Foranstaltninger snarere opnaaet det Modsatte, og jeg antager dette aldeles ikke for hensigtsmæssigt; men jeg troer, at der endnu med Hensyn til de paatænkte Creditbeviser let lod sig træffe Foranstaltninger, hvorved dette kunde undgaaes.

H. N. Hansen: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af hvad den ærede Landstingsmand, som nylig satte sig, har anført. Det har ikke været mig ganske klart, hvad han i Begyndelsen af sit Foredrag anførte om, hos hvem man skulde søge Ansvar for den nu foreliggende Lov, enten hos Folkethinget eller hos Regjeringen. Det forekommer mig, at da Initiativet til denne Lov er udgaaet fra Regjeringen, da den har været underkastet grundlovmæssig Behandling i Folkethinget, og da Regjeringen er gaaet ind paa de Modificationer, som det oprindelige Lovudkast har faaet, maa denne Lov, som enhver anden, betragtes som udgaaet fra Regjeringen, og saaledes Ansvar for Initiativet for dette Lovudkast, som for ethvert andet, paahvile den. Men forresten forekommer det mig, at dette Spørgsmaal ikke er af nogen videre practisk